

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · 14. dec. [1841] · til Emil Boesen

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · 14. dec. [1841] · til Emil Boesen", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b79-txt-shoot-n82.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · 14. dec. [1841] · til Emil Boesen

Min kjære Emil!
d. 14 Dec.

Tak skal Du have for Dit Brev, og Skam skal Du faae, fordi Du har ladet mig vente saa længe. Det er jo næsten en Maaned. Dertil kom, at, da min Støvlepudser havde besørget det for mig, var jeg bange for, han skulde paa en ell. anden Maade have foranlediget, at det ikke kom Dig tilhænde. Da han imidlertid forsikrede gjentagent rigtigt at have besørget det, saa stod for mig i min Eensomhed at udgyde mit trofaste danske Hjerte paa dansk over dansk Troløshed; ja jeg vilde have skrevet Dig til en Prædiken over den Text: Jeg har lært at have Overflod og at undvære. Denne Prædiken vilde formodl. have indeholdt en Mangfoldighed af Løgne, som alle overnaturlige Stemninger ere saa rige paa, blandt andet den Grundløgn, at jeg havde lært at undvære et Brev fra Dig. Vel er et Brev ikke en Samtale og det Eneste jeg kan sige jeg længes efter i enkelte Øieblikke er mine Colloquia. Hvor var det dog vel gjørende engang imellem at snakke sig læns, men dertil veed Du jeg behøver temmelig lang Tid, skjøndt jeg taler hurtigt; men et Brev er dog altid meget, især naar det er det eneste Communications-Middel.

Skal jeg nu sige, at Du er et Lykkens Barn til at finde Efterretninger, der kan interessere mig, ell. skal jeg beundre Dit Talent. Maler Bærentzen maae være en god Kilde. En af Døttrene der har ogsaa været forlovet, hendes Kjæreste reiste bort og lod udsprede han var død, (denne Historie maa Du imidlertid omgaaes meget forsigtigt med; thi den Paagjældende veed nok endnu ikke bedre end at han er død); forsaavidt altsaa den unge Pige, jeg ikke nævner, afslaaer en Indbydelse, saa turde jeg maaskee deri see en rigtig Takt, et Beviis paa, at hun frygter for at gaae Arm i Arm med Ulykkes-Kamerater, og det er godt. At Familien hader mig, er godt. Derpaa har jeg selv lagt an, ligesom ogsaa paa, at hun om muligt, maa være istand til at hade mig. Hun veed ikke, hvor meget hun i den Henseende skylder mig, jeg har Intet ladet uforsøgt (og deraf kan du see, at en stor Deel af det Familien fortæller er sandt), jeg skal fremdeles Intet lade uforsøgt. Mit, destoværre, altfor opfindsomme Hoved har end ikke her i Berlin, kunnet undlade at udtænke et og Andet. Enten maa hun elske mig ell. hade mig, hun kjender intet Tredie. Der er heller intet fordærligere for en ung Pige end Mellemtilstandene. Dersom hun ahnede, hvor fiint det Hele, efter at jeg havde overbeviist om, at det maatte gaae over styr, er anlagt, ja saa - saa vilde hun vistnok med Rette deri see et Beviis paa, at jeg har elsket hende. Jeg har offret næsten mit gode Navn og Rygte for hendes Skyld. Derfor har jeg trodset, derfor anvendte jeg de 14 Dage i Kbhvn. til at overbyde mig selv i Frækhed, derfor skal jeg altid søge at vise mig saaledes, at det maa lykkes hende ret at faae Magt over mig. Du kan troe jeg veed at være consequent. - Vedbliv imidlertid at bringe mig de Efterretninger Du kan hende betræffende. -

Du synes at befrygte, at jeg vil anvise Dig Idyllen ikke til Tumbleplads, men til Græsning og Snadder i Vand. Hvor kan Sligt falde Dig ind. Har jeg ikke sagt og skrevet, at Du er anvist Dig selv, at Du netop derfor kan lyrisk tumle Dig i Dig selv, gjøre ved Verden hvad Du vil, glemme den, huske den, hade den elske den. Vær Du glad til, at intet andet Msk. Skjebne er knyttet til din. Sæt Dig i din Kajak (Du kjender vel disse grønlandske Baade) træk Svømmeklæder paa, og saa ud paa Verdenshavet. Det er dog vel ingen Idyll. Kan Du ikke glemme hende, ikke digte hende, nu vel saa sæt alle Seil til. Vær lutter Opmærksomhed. Lad ingen Leilighed gaae ubenyttet hen, hvor Du kan træffe hende; men staa altid over Sammentræffet; benyt det. Du maa være den der giver det Betydning, ell. den, der gjør det til Intet. Mærker Du, at hun vil nærme sig, saa bryd af, skyd hende fra Dig, næste Gang I sees, falder der et betydningsfuldt Øiekast fra din Side. Død og Pestilentse hvad er det for Ophævelser at gjøre for en Piges Skyld. Nu jeg vil ingenlunde nægte det Ubehagelige i Din Stilling. Vi danne i denne Henseende Modsætninger. Jeg synes altid, at skulde forholde mig aktiv, du passiv. Du mangler en Ting, jeg har, Du har ikke lært at foragte Verden, at see hvor smaat det Alt er; Du forløfter Dig paa dens Kobberskillinger.

Du skriver, at Du samler Materiale til en ny Afhandling, forrige Gang skrev Du paa en Novelle. Hvad skal dette betyde, hvad skal Enden blive? Vil Du være saa god at holde Dig lidt i Tømme. Du veed jeg pleier at sige om mig selv, at jeg lidt for tidligt kom til at snøfle i Foret, men hvad gjør Du i dette Øieblik? Skriv Novellen færdig, det koste, hvad det koste vil; ell., hvad jeg vil raade Dig, skriv nogle Recensioner først, det er Arbejder Du hurtigt kan blive færdig med. Jeg skriver paa Liv og Død. Jeg har nu skrevet 14 trykte Ark. Dermed har jeg fuldendt en Deel af en Afhandling, som jeg volente deo engang skal forelægge Dig. I de sidste 8te Dage har jeg Intet skrevet, jeg ligger brak og samler mig, men jeg mærker allerede, at det rører sig i mig. Lad mig see I tage Eders Tempo iagt, som bestaaer udi ein, zwei, drei etc. (Det forstaaer sig, at over dette mit Skrivers hviler den dybeste Hemmelighed, Du maa intet Ord lade falde derom.)

Schellinglæser da for et overordentlig Auditorium. Han gjør den Opdagelse gjeldende, at der er to Philosophier, en negativ og en positiv. Hegel er ingen af Delene, han er en forfinet Spinozisme. Den negative Philosophie er givet i Identitæts-Ph., den positive skal han nu give, og derved hjælpe Videnskaben til sin sande Høide. Du seer der bliver Avancement for alle dem, der har Grader i Philosophien, det bliver for Fremtiden ikke blot Juristerne, der ere doctores juris utriusque, vi magistre ere nu: Magistri philosophiæ

utriusque, nu, ikke ganske nu, thi han har endnu ikke givet den positive Philosophie.

Hvad jeg forøvrigt skriver Dig til angaaende denne unge Pige, det bliver mellem os; og Du maa ikke paa nogen Maade ved et eneste Ord forstyrre mig i min Taktik. Om Folk ogsaa troer, at jeg er en Bedrager, hvad saa, derfor kan jeg lige godt studere Philosophie, digte, ryge Cigar og blæse ad hele Verden. Jeg har dog altid gjort Nar af Folk, hvorfor skulde jeg ikke gjøre det til det Sidste. – At jeg naturligviis har mine smertefulde Øieblikke, hvori jeg fortryder, at jeg har forlovet mig, ikke at jeg har slaaet op; thi kun derved at jeg var forlovet med hende fik hun nogen Magt over mig, havde det ikke været Tilfælde, saa skulde min Philosophie snart have skaffet denne Virkelighed tilside, om den end var skjøn og interessant. Dersom hun nu forresten vinder Kraft nok til ret at hade mig, saa bliver det et saare besynderligt Forhold, hvis jeg nogensinde skulde møde hende igjen i Livet. Jeg skal i saa Fald vel vogte mig for ikke at berøve hende det eneste Gode, jeg har gjort mit til for at skaffe hende; thi hvis jeg ikke havde hjulpet til, havde hun aldrig havt Magt til at hade mig. Af de Yttringer, Du anfører i dit Brev, seer jeg, at hun maa have meddeelt sig til Søstrene, det var det jeg vilde, de vil nu puste til, og medens enhver Yttring af mig bestandig var saaledes at jeg hvad Øieblik jeg vilde kunde give den en anden Betydning, saa vil de nu med Søstrene som Læsemødre nødv. blive forstaaede saaledes som jeg vil de skal forstaaes.

Hermed Gud befalet. Skriv nu snart. Hils din Fader, din Moder. Hils Henrich, Michael, Carl, Sophie, Jette, Wilhelm. NB send mig saa snart Du kan: Den første Kjærlighed oversat af Heiberg, den staaer i Theater-Repertoiret og faaes hos Schubothe, men lad Ingen ahne at det er til mig.

din oprigtigt hengivne S. Kierkegaard.

At gifte mig, har jeg ikke Tid til. Her i Berlin er der imidlertid en Sangerinde fra Wien en Demoiselle Schulze, hun spiller Elvira, og har en frapant Lighed med en vis ung Pige, saa skuffende, at det ordentlig afficerede mig netop at see hende i Elvira. Naar mit vilde Sind kommer over mig, saa fristes jeg næsten til at nærme mig til hende, ikke just med de »reelleste Hensigter«. En Sangerinde er der i Almdl. ikke stort tabt i og hun ligner hende. Det kunde være en lille Adspredelse, naar jeg er træt af at speculere, ell. kjed af at tænke paa Dit og Dat. Hun boer i Nærheden af mig. Naa det bliver vel derved. Du kjender mine Samtaler saa godt, at Du veed, hvad Sligt har at betyde, mere har det hell. ei at betyde, nu jeg skriver. Jeg ønsker imidlertid ikke at Du skal nævne til noget Msk., at der er en saadan Sangerinde i Berlin, ell. at hun spiller Elvira, ell. etc.
An

dem Hern Cand: Theol: E Boesen.

Copenhagen
Philosophgangen
fr.